

- 4) Prawo wspólnotowe nie sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy oparł się na domniemaniu związanym z oświadczeniem organów celnych, zgodnie z którym „zaksięgowanie” kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w rozumieniu art. 217 rozporządzenia nr 2913/92 zostało dokonane przed powiadomieniem dłużnika o tej kwocie, o ile przestrzegane są zasady skuteczności i równowagi.
- 5) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie o kwocie podlegających zapłacie należności celnych powinno zostać poprzedzone zaksięgowaniem tej kwoty przez organy celne państwa członkowskiego oraz że w braku prawidłowego zaksięgowania zgodnie z art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 kwota ta nie może zostać pobrana przez organy celne, które zachowują jednak możliwość ponownego powiadomienia o niej, przy poszanowaniu warunków przewidzianych w art. 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 i przepisów dotyczących przedawnienia obowiązujących w chwili, w której powstał dług celny.
- 6) Pomimo iż kwota należności przywozowych lub wywozowych jest „prawnie należna” w rozumieniu art. 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2913/92 nawet wówczas, gdy zobowiązany do zapłaty został o niej powiadomiony, a kwota ta nie została uprzednio zaksięgowana zgodnie z art. 221 ust. 1 tego rozporządzenia, to jednak jeżeli powiadomienie takie nie jest już możliwe na skutek tego, że termin ustalony w art. 221 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia upłynął, zobowiązany do zapłaty zasadniczo powinien uzyskać zwrot tej kwoty od państwa członkowskiego, które ją pobrało.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Mons — Belgia) — Société de Gestion Industrielle (SGI) przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-311/08) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednie — Przepisy w zakresie podatków dochodowych — Określenie dochodu osób prawnych podlegającego opodatkowaniu — Spółki pozostające w stosunkach współzależności — Wyjątkowa i nieodpłatna korzyść przyznawana przez krajową spółkę powiązanej z nią spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim — Zaliczenie kwoty przedmiotowych korzyści do dochodów własnych krajowej spółki, która korzyść przyznała — Wyważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi — Zwalczanie unikania opodatkowania — Zwalczanie praktyk stanowiących nadużycie — Proporcjonalność)

(2010/C 63/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société de Gestion Industrielle (SGI)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Mons (Belgia) — Wykładnia art. 12, 43, 48 i 56 WE — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego opodatkowanie w spółce będącej rezydentem nadzwyczajnych lub dobrowolnych korzyści przyznanych spółce niebędącej rezydentem pozostającej w związku współzależności, lecz nieprzewidującego takiego opodatkowania w przypadku takich samych korzyści przyznanych spółce będącej rezydentem

Sentencja

Wykładni art. 43 WE w związku z art. 48 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady takim jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisom państwa członkowskiego, na podstawie których wyjątkowa lub nieodpłatna korzyść jest opodatkowana w spółce będącej rezydentem, gdy korzyść ta została przyznana spółce mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, z którą ta pierwsza spółka pozostaje bezpośrednio lub pośrednio w stosunkach współzależności, podczas gdy korzyść taka nie byłaby opodatkowana w spółce będącej rezydentem, jeśli zostałaby przyznana innej spółce będącej rezydentem, z którą ta pierwsza spółka pozostaje w takich stosunkach. Jednakże do sądu krajowego należy przeprowadzenie badania, czy takie jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisy nie wykraczają poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanych przez nie celów, rozpatrywanych łącznie.

(¹) Dz.U. C 260 z dnia 11.10.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-333/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE i 30 WE — Ograniczenie ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — System uprzedniego zezwolenia — Środki pomocnicze w przetwarzaniu i środki spożywcze, do których przygotowania wykorzystano środki pomocnicze w przetwarzaniu pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub sprzedawane — Procedura pozwalająca przedsiębiorcom na uzyskiwanie wpisu takich substancji do „pozytywnego wykazu” — Klauzula wzajemnego uznania — Krajowe ramy regulacyjne stwarzające stan braku pewności prawa po stronie przedsiębiorców)

(2010/C 63/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Narużenie art. 28 WE — System uprzedniego zezwolenia dla środków pomocniczych w przetwarzaniu i środków spożywczych, do których przygotowania wykorzystano środki pomocnicze w przetwarzaniu pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub sprzedawane — Brak uzasadnienia lub nieprzestrzeganie zasady proporcjonalności

Sentencja

1) Wprowadzając nieprzestrzegając zasady proporcjonalności system uprzedniego zezwolenia dla środków pomocniczych w przetwarzaniu i środków spożywczych, do których przygotowania wykorzystano środki pomocnicze w przetwarzaniu pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub sprzedawane, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-343/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/41/WE — Działalność instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzór nad takimi instytucjami — Częściowy brak transpozycji w wyznaczonym terminie — Brak instytucji pracowniczych programów emerytalnych podejmujących działalność na terytorium krajowym — Kompetencja państw członkowskich w zakresie organizowania swoich krajowych systemów emerytalnych)

(2010/C 63/13)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów

emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz. U. L 235, s. 10).

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 8, 9, 13, 15–18 i art. 20 ust. 2–4 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Czeska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 stycznia 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds eV przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-362/08 P) (¹)

(Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pojęcie aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 WE)

(2010/C 63/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Internationaler Hilfsfonds eV (przedstawiciele: H. Kaltenecker i R. Karpenstein, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira, S. Fries i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie T-141/05 Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej jakoby w piśmie Komisji z dnia 14 lutego 2005 r., odmawiającej skarżącej dostępu do niektórych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, dotyczących umowy LIEN 97-2011 w sprawie współfinansowania programu pomocy medycznej organizowanego w Kazachstanie — Niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności aktu wyłącznie potwierdzającego wcześniejszą decyzję, która nie została zaskarżona w terminie — Błędna kwalifikacja zaskarżonego aktu — Niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności aktu stanowiącego odpowiedź wstępną w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 — Błędna wykładnia art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001